

Adina Grigore
Nicoleta-Sonia Ionică

Cristina Ipate-Toma

Elena-Olivia Șerban
Maria-Magdalena Nicolescu

În caruselul vacanței

Fișe interdisciplinare
clasa a II-a

Editura Ars Libri

CUPRINS

ANIMALE DE TOT FELUL...	4
După asemănarea lor (după Emil Gârleanu)	4
ANOTIMPURILE	14
DIN ÎNȚELEPCIUNEA BUFNIȚEI	24
Bufnița (după Nikolai Sladkov)	24
ÎN VACANȚĂ CU BROSCUȚA OACHI	32
Broasca-fierar (după Igor Akimușkin)	32
PRIN DEȘERT CU O CĂMILĂ	39
Cum i-a crescut cămilei ghebul (după Rudyard Kipling)	39
CĂLĂTORIA UNEI RAZE DE SOARE	48
O rază (de Emil Gârleanu)	48
SĂRBĂTOAREA PAȘTELUI	54
La Paști (de George Topîrceanu)	54
PERIPEȚII DIN EXCURSIE	62
Cine râde la urmă (poveste populară)	62

Toate aplicațiile/ sarcinile semnalate cu sunt exerciții interactive ce pot fi rezolvate împreună/ alături de alte persoane.

ANIMALE DE TOT FELUL...

- Acte de vorbire • Cuvântul. Propoziția/ Enunțul • Recunoașterea personajelor • Cuvinte cu sens opus • Cuvinte care au aceeași formă și înțeles diferit • Despărțirea cuvintelor în silabe • Numerele naturale de la 0 la 1 000
 - Adunarea și scăderea în concentrul 0 - 1 000 • Înmulțirea și împărțirea în concentrul 0 - 100
- Probleme care se rezolvă prin una, două sau mai multe operații • Organizarea și reprezentarea datelor
 - Animale - caracteristici. Medii de viață • Comportamente acceptate în relațiile cu ceilalți

După asemănarea lor

după Emil Gârleanu

Făcuse Dumnezeu aproape toate lighioanele pământului. Îi rămăsese de făcut numai câteva. Pe acestea se hotărî să le creeze după sfatul celorlalte. Astfel putea să cunoască și inima și mintea acelor cărora le dăduse suflet mai înainte.

Așa, după povața leului, care voia să știrbească din măriștea tigrlui, făcu mîța; după gustul raței, invidioasă pe lebădă, făptui gîsca; după placul elefantului, ironist, născu șoarecele. Ascultă chiar pe măgar, care-l rugase că, decît ar mai face un dobitoc pe lume, mai bine i-ar lungi lui urechile, doar-doar o putea prinde un sunet mai armonios.

Dumnezeu știa că fiecare din vietățile acestea își vor avea pe pămînt menirea lor; cu cît vor fi mai multe, cu atît se vor ajuta mai bine una pe alta; că nici urechea măgarului n-o să prindă nota privighetoarei, după cum nici măriștea elefantului n-o să poată batjocori micimea șoarecelui.

De aceea Atotputernicul se plimba pe pămînt și se gîndea cum să mai dea o viețuitoare

aerului. Și cum căuta cu ochii împrejur, iată că vede: sub o frunză, o broască; o albină și-un fluture pe câte o floare; și-n mijlocul unei plase, țesute între două crengi, un păianjen.

Dumnezeu zâmbi, le chemă la el și le spuse:

— Ascultați, vietăților, vreau să vă dau pe ziua de astăzi încă o tovarășă. Doresc să aud povața voastră - cum și ce înfățișare să-i alcătuiesc. Mergeți de vă sfătuiți între voi și veniți cu lucrul gata.

Cele patru viețuitoare se traseră mai la o parte și se sfătuiră.

— Bine, dragilor, se umflă broasca, nu-i ajunge preasfântului că ne are pe noi? O să lase atâtea ființe pe pământ, că nu o să ne ajungă hrana. Ia să-i croim noi o dihanie cum n-a mai văzut nimeni, doar l-om sătura.

Și şu-șu-șu, şu-șu-șu, se sfătuiră! Apoi, veniră în fața Domnului.

— Ei? le întrebă Dumnezeu. Tu, broasco, ce sfat îmi dai?

— Înalt-preasfinte, zise broasca, priviți-mi ochii și faceți-i noii viețuitoare la fel.

— Bun! Dar tu, fluture?

— Priviți-mi trupul.

— Bun! Dar tu, albină?

— Priviți-mi aripile.

— Bun! Dar tu, păianjene?

— Priviți-mi picioarele.

— Bun! Foarte bine! răspunse Dumnezeu și zâmbi: ochi de broască, trup de fluture, aripi de albină și picioare de păianjen! Iată lighioana pe care o doreau ele!

— Acum să-l vedem, zise albina, încet, broaștei.

Dar Dumnezeu binecuvântă în aer, apoi întinse palma. Și în mâna Domnului răsări, deodată, noua viețuitoare.

— Iată sora voastră. Vă place?

Cele patru sfătuitoare răspunseră, codindu-se:

— Da... mărite Doamne!...

Și Dumnezeu înțelese că noua viețuitoare era într-adevăr frumoasă.

Tocmai în clipa aceasta uite și-o șopârlă. S-o întrebe și pe asta, se gândi Dumnezeu.

— Ei, tu, șopârlă, ce zici că-i mai lipsește ființei acesteia ca să se împlinească sfatul celor patru tovarășe ale tale?

— Sprinteneala mea, Doamne, răspunse cu acreală șopârla.

— Fie! Du-te! porunci Dumnezeu făpturii celei noi care se ridicase pe vârful degetului său.

Și așa, din răutatea celor cinci viețuitoare, zbură, pentru întâia oară pe pământ, nebunatică și gingașa libelulă.

Dar ar fi nedrept să nu se știe că dintre toate viețuitoarele numai rândunica fusese mărinimoasă. Ea rugă pe Dumnezeu să dea viață unei rândunele mai chipeșe ca ea. Și Dumnezeu îi făcu pe plac: însufleți lăstunul. Dar, pentru inima cea bună a rândunicii, o lăsă tot pe dânsa mai frumoasă.

1. Ce a vrut Dumnezeu să cunoască, cerând sfatul viețuitoarelor?

2. Care sunt cele patru viețuitoare cărora creatorul a dorit să le ceară sfatul pentru a înfăptui o nouă viețuitoare?

3. Ce animale au luat naștere după povața leului, după gustul raței și după placul elefantului? Unește prin săgeți.

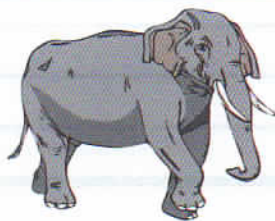
4.

Cum dorea broasca să arate noua viețuitoare?

5.

Cum sunt ele?

nebunatică

mândru

sprintenă

mărinimoasă

gingașă

invidioasă

ironic

6.

Caută, în fragmentul marcat, cum a numit-o Dumnezeu pe noua ființă.

7.

Ce a oferit fiecare vietate pentru a ajuta la înfăptuirea noii viețuitoare?

aripile

trupul

picioarele

ochii

8.

Ce a primit libelula de la șopârlă?

9.

Cum a fost răsplătită rândunica?

10.

Scrie după model.

inimă

inimi

11.

Scrie cuvinte cu înțeles opus.

a râs - _____

noua - _____

ziua - _____

frumoasă - _____

veniți - _____

răutatea - _____

PRIN DEȘERT CU O CĂMILĂ

- Acte de vorbire • Cuvântul. Propoziția/ Enunțul • Dialogul • Textul narativ. Titlu. Autor. Alineate
- Recunoașterea personajelor • Numerele naturale de la 0 la 1 000 • Operații de adunare, scădere și înmulțire • Probleme care se rezolvă prin una, două sau mai multe operații
- Unități standard pentru masă • Plante și animale • Medii de viață

Cum i-a crescut cămilei ghebul

după Rudyard Kipling

Aceasta este povestea care urmează și din ea o să aflăm cum s-a ales Cămila cu ghebul cel mare.

La începutul anilor, când lumea era nouă-nouță și Animalele abia începuseră să muncească pentru Om, trăia o cămilă care, nevrând să lucreze, locuia în miezul pustiuului plin de urlete; și urla și ea cât o ținea gura. Mânca doar măracini și tamaris (arbust cu flori albe și roz) și buruieni, și murături, atât era de leneșă, și când cineva încerca să-i vorbească, spunea: „Ghee!“ . Doar: „Ghee!“ și nimic mai mult.

Odată, într-o luni dimineață, veni la ea Calul, cu o șa în spinare și un smoc de iarbă între dinți, și-i spuse:

– Cămilo, hei, Cămilo! Ieși și muncește ca noi ceilalți.

– Ghee! zise Cămila; și Calul plecă să-i spună omului.

Apoi veni Câinele, cu un băț în gură, și zise:

– Cămilo, hei, Cămilo! Hai și adună și cară ca noi ceilalți.

– Ghee! răspuse Cămila. Și Câinele plecă să-i spună Omului.

Veni și Boul, cu jugul de gât, și zise:

– Cămilo, hei Cămilo! Vino și ară ca noi ceilalți.

– Ghee! zise Cămila. Și Boul plecă să-i spună Omului.

La sfârșitul zilei, Omul chemă Calul, Câinele și Boul și le spuse:

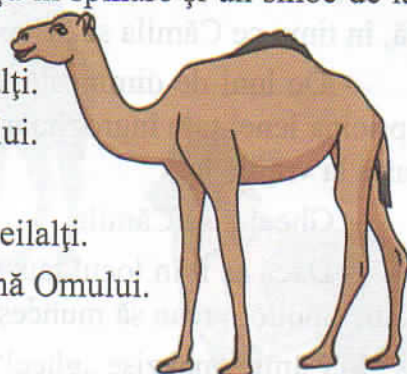
– Voi trei, voi aceștia trei, mi-e foarte milă de voi (în lumea asta nouă-nouță); dar ființa aceea care spune „ghee!“ și locuiește în pustiu nu e în stare să muncească, altfel ar fi sosit până acum, așa că am hotărât s-o las în pace, dar va trebui ca voi să munciți îndoit și pentru ea.

Cei trei se mâniară foarte (cu toate că lumea era nou – nouță), și atunci ținură sfat și adunare la marginea pustiuului și Cămila veni cum nu se poate mai leneșă, mestecând alene o buruienă și râse de ei. Apoi făcu „ghee!“ și se îndepărtă.

Îndată se ivi și Duhul însărcinat cu toate pustuirile, rostogolindu-se într-un nor de praf (Duhurile călătoresc întotdeauna astfel, fiindcă-i o vrajă la mijloc); și se opri să stea și să pălăvrăgească cu cei trei.

– Duh al tuturor pustuirilor, zise Calul, este drept ca unii să nu facă nimic în lumea asta nouă?

– Firește că nu, zise Duhul.

– Ei bine, zise Calul, există o ființă în miezul pustiului tău plin cu urlete, și ea însăși urlă, o ființă cu gât lung și picioarele lungi, care nu s-a urnit la treabă de luni de dimineață. Nu vrea să meargă împreună cu noi.

– Ptiu! făcu Duhul, fluierând. Asta-i Cămila mea. Pun rămășag pe tot aurul din Arabia! Și ea ce spune?

– Spune „ghee!“, răspunse Câinele; și nu vrea să adune și să care.

– Nu spune decât atât?

– Doar „ghee!“ și nu vrea nici să are, zise Boul.

În regulă, spuse Duhul. O s-o gheboșesc eu! Sunteți atât de buni să așteptați un minut?

Duhul se înfășură în mantia lui de praf și porni prin deșert, și găsi Cămila grozav de leneșă, privindu-și chipul într-un ochi de apă.

– Prietena mea lungă și închipuită, zise Duhul, ce aud eu despre tine, că nu faci nimic în lumea asta nouă?

– Ghee! zise Cămila.

Aceasta este povestea care urmează și din ea o să aflăm cum s-a ales Cămila cu ghebul cel mare.

Duhul se așeză și, proptindu-și bărbia în palmă, începu să se gândească la o mare vrajă, în timp ce Cămila se privea în ochiul de apă.

– De luni de dimineață, cei trei trebuie să muncească și pentru tine, și asta numai din pricina lenei tale îngrozitoare, zise Duhul; și, cu bărbia proptită în palmă, se gândi mai departe la vrăjile lui.

– Ghee! zise Cămila.

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai spune asta, zise Duhul; se pare c-o spui cam prea des. Închipuito, vreau să muncești!

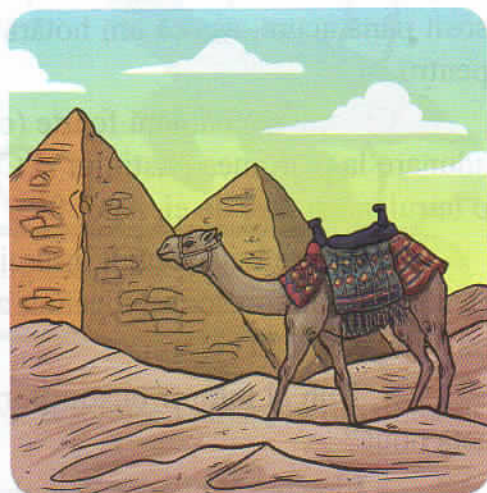
Și Cămila mai zise „ghee!“, dar nu termină bine, că își și zări spinarea, de care era atât de mândră, umflându-se și iar umflându-se într-un gheb mare și moale.

– Îl vezi? întrebă Omul. Asta-i ghebul cu care te-ai ales lenevind. Azi e joi, și de luni n-ai muncit deloc, de luni de când a început lucrul. Acum o să muncești.

– Cum o să pot, zise Cămila, cu ghebul în spate?

– Ghebul e dinadins, zise Duhul, numai și numai din pricină că ai tras chiulul cele trei zile. Ai să fii acum în stare să muncești trei zile în șir, fără să mănânci nimic, pentru că ai să poți trăi pe seama ghebului, și să nu spui că n-am făcut nimic pentru tine. Pleacă din pustiu și du-te la cei trei și poartă-te cum trebuie!

Și Cămila plecă să li se alătore celor trei. Și din ziua aceea, Cămila poartă mereu gheb. (îi spunem Coccoșă acum, ca să n-o jignim). Dar n-a izbutit niciodată să câștige cele trei zile pe care le-a pierdut la începutul lumii și nici să învețe cum să se poarte.

1. Cum se numea animalul care nu dorea să lucreze?

2. Unde locuia cămila? Bifează căsuța corespunzătoare răspunsului corect.

în pustiu

în pădure

în mărăcini

în țarc

3. Încercuiește imaginile celor trei animale care munceau pentru om.

- Acte de vorbire • Cuvântul. Propoziția/ Enunțul • Reguli de vorbire eficientă • Textul narativ • Recunoașterea personajelor • Grupurile de litere • Ortografia • Cuvinte cu sens asemănător • Cuvinte cu sens opus • Cuvinte care au aceeași formă și înțeles diferit • Despărțirea cuvintelor în silabe • Operații de adunare, scădere, înmulțire și împărțire • Probleme care se rezolvă prin una, două sau mai multe operații • Frații • Figuri plane/ 2D
- Unități standard pentru lungime • Timpul - ora • Bani - leu • Menținerea stării de sănătate • Forme de relief
- Alternanța efort/relaxare/ timp de lucru/ timp liber • Emoții de bază

Cine râde la urmă

(poveste populară)

Într-o zi, doi tineri se grăbeau să ajungă în vârful muntelui. Pe la jumătatea urcușului ajunseră din urmă un bătrân, care urca încet și chibzuit.

– Ce faci, moșule, ți-o iau melcii înainte! au râs cei doi tineri, trecând în pas vioi pe lângă el.

Tinerii au ajuns desigur cu mult înaintea moșneagului. Dar erau atât de obosiți, încât nu s-au mai atins de merinde. S-au lungit lângă o stâncă și au adormit buștean.

Cu puțin înaintea asfințitului, a ajuns și moșneagul. A strâns câteva crengi și un braț de cetină și și-a făcut un adăpost. A aprins un foc mic, și-a încălzit cina, a mâncat și s-a culcat.

Toată noaptea a plouat cu găleata. Merindele celor doi tineri au fost luate de apă, iar ei udați până la piele, de picăturile dese și reci. În zori, rebegiți de frig și înfomețați, au zărit coliba moșneagului în apropiere. Îndată au alergat să se încălzească la foc și să ceară de mâncare.

– Așa mi-ați ajuns, vitejilor? îi dojeni bătrânul. Nu știați: “Graba strică treaba!” și “Cine râde la urmă, râde mai bine!”

1.

Pune întrebările potrivite pentru următoarele răspunsuri.

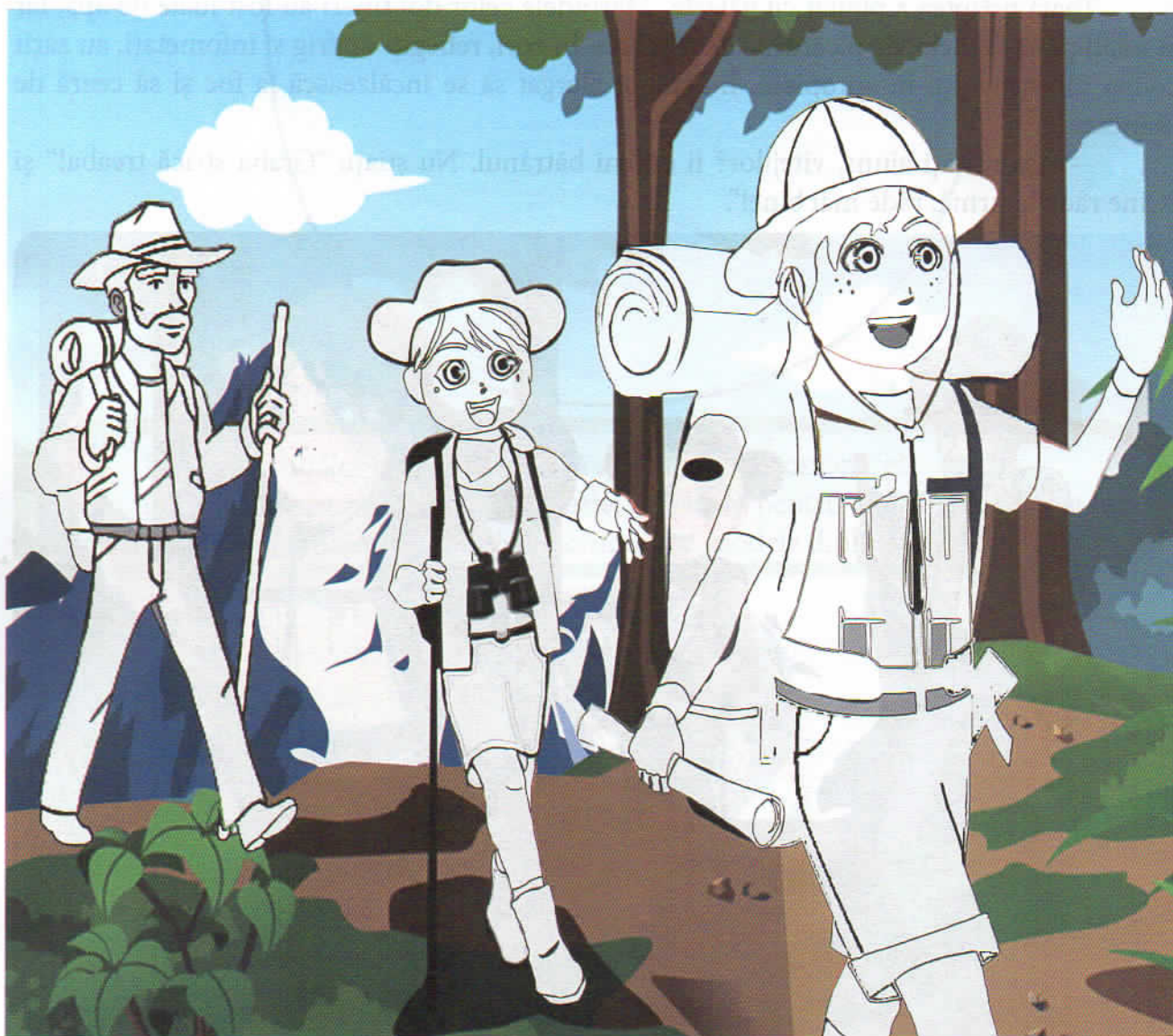
Cei doi tineri urcau spre vârful muntelui.

Moșneagul a ajuns înaintea asfințitului.

Cine râde la urmă, râde mai bine!

2.

Care dintre personaje a ajuns primul în vârf de munte? Colorează corespunzător.

3.

Când l-au ajuns din urmă cei doi tineri pe bătrân?

4.

Cadrane.

a) Realizează corespondența între cuvintele cu același înțeles.

merinde	ramuri
obosiți	apus
crengi	alimente
glasurile	osteniți
asfințit	vocile

b) Găsește cuvinte cu înțeles opus pentru:

bătrân _____

noaptea _____

udați _____

s-a culcat _____

râde _____

c) Alcătuieste un enunț în care cuvântul **buștean** să aibă alt înțeles decât cel din text.

d) Ordonează cuvintele pentru a descoperi o învățătură a textului: râde, urmă, mai, râde, cine, la, bine.

5.

Cum se simțeau tinerii la sfârșitul călătoriei? Bifează caseta corespunzătoare răspunsului corect.

odihniți vii obosiți relaxați